

Arrest

nr. 123 631 van 7 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 september 2013 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die *loco* advocaat M.-P. DE BUISSET verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 september 2013 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) genomen, die de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

1.2 Op 28 september 2013 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen, die de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van onderliggend beroep.

2. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* op.

2.1 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “*Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.*” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 18 februari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 8 april 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 3 februari 2014 opgenomen grond, stelt zij dat in het verzoek tot horen de redenen werden gegeven waarom zij heeft gevraagd gehoord te worden, meer bepaald kreeg zij een inreisverbod en bevel en werd zij op 28 september 2013 opgesloten in het gesloten centrum Caricole. Volgens de verwerende partij had men 15 dagen om het inreisverbod aan te vechten op grond van artikel 39/57, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Dit is echter slechts van toepassing waarin men opgesloten is in een welbepaalde plaats in de zin van de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet op het ogenblik dat de beslissing wordt betekend. In het verzoek tot horen heeft zij verwezen naar een arrest van 11 februari 2014 en een ouder Franstalig arrest van 16 februari 2013 van de Raad: nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat zij zich op het moment van de betekening in het gesloten centrum bevond. Meer zelfs, de beslissing is ondertekend door iemand van het politiekorps van Brussel en niet door iemand van het personeel van Caricole. Zij concludeert dat de bestreden beslissing niet betekend is toen zij zich al op een welbepaalde plaats bevond in de zin van de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. Ten gronde stelt zij dat het inreisverbod van drie jaar niet gemotiveerd is, zij woont intussen twee jaar in België, er is geen rekening gehouden met de feitelijke omstandigheden van de situatie, er is geen opportuniteitsonderzoek gedaan die een termijn van drie jaar zou kunnen rechtvaardigen. Daarnaast verwijst zij naar het verzoekschrift. De verwerende partij verwijst naar de nota van collega K. P.

2.2 De Raad wijst erop dat artikel 39/57, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.”

Om de bepalen of een beroepstermijn van 15 dagen dan wel 30 dagen gold, dient *in casu* te worden nagegaan of de verzoekende partij zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissingen waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wordt opgelegd, bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet, zoals de verzoekende partij ter terechtzitting ook aangeeft.

Artikel 74/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.

Indien een verdachte of een veroordeelde, een vreemdeling in onregelmatig verblijf is, wordt de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde door de directeur van de strafinrichting op de hoogte gebracht van zijn opsluiting in de strafinrichting en dit van bij de aanvang van zijn hechtenis. Na ontvangst van deze informatie gaat de minister of zijn gemachtigde over tot de identificatie door de nationale overheden van zijn land van herkomst. De minister of zijn gemachtigde is gerechtigd om alle documenten en inlichtingen die voor de vaststelling van de identificatie nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen. Van zodra de identificatie is afgerond, zendt de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk een document over aan de directeur van de strafinrichting dat aantoonst dat de betrokkene is geïdentificeerd overeenkomstig artikel 1, 14°.

De vreemdelingen die in een strafinrichting zijn opgesloten en het voorwerp uitmaken van een uitvoerbare beslissing tot verwijdering, worden na voldaan te hebben aan de straffen opgelegd door de hoven en rechtbanken, onmiddellijk verwijderd of overgebracht naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op hun effectieve verwijdering.

In afwijking van artikel 609 van het Wetboek van strafvordering en enkel indien de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aantoonst dat hij in de onmogelijkheid verkeert om onmiddellijk over te gaan tot verwijdering of overbrenging, kan degene die het voorwerp uitmaakt van een opheffing van een bevel tot aanhouding, krachtens een beslissing van een bevoegde overheid en voor zover hij het voorwerp uitmaakt ofwel van een uitvoerbaar koninklijk besluit tot uitzetting ofwel van een uitvoerbaar ministerieel besluit tot terugwijzing ofwel van een uitvoerbaar bevel tot verlaten van het grondgebied met bewijs van effectieve verwijdering, voor maximum zeven dagen vastgehouden worden met het oog op zijn effectieve verwijdering, of bij gebreke daaraan, zijn overbrenging naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op zijn effectieve verwijdering.

Deze vreemdeling wordt afgezonderd van de gemeenrechtelijke gevangenen.

(...)”

In casu blijkt uit het administratief dossier niet dat de verzoekende partij op het ogenblik dat haar kennis werd gegeven van de beslissingen waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wordt opgelegd, reeds op grond van een eerdere beslissing was opgesloten in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De opsluitingstitel – op grond van artikel 7, derde lid van de vreemdelingenwet – die ten aanzien van de verzoekende partij werd genomen, is vervat in de bijlage 13septies van 28 september 2013 die in het kader van huidig beroep niet wordt aangevochten, en die een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering omvat.

In casu kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich op het ogenblik van de kennisgeving van het bestreden inreisverbod reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Hiervoor volstaat niet dat op dat ogenblik reeds een beslissing tot vasthouding werd genomen, de wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat de vreemdeling zich effectief reeds dient te bevinden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In deze laatste wetsbepaling heeft de wetgever nergens op concrete en limitatieve wijze bepaald welke plaatsen vallen onder ‘welbepaalde plaats’ in voormelde zin, doch wordt gesproken over “de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis”.

Uit het administratief dossier blijkt dat zowel de bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, als de opsluitingstitel ter kennis gebracht werden op 28 september 2013 en dat voor beide beslissingen als uur van kennisgeving 2u00 werd opgegeven. Verder dient te worden vastgesteld dat beide beslissingen ter

kennis werden gebracht door een inspecteur van de politiezone Brussel Hoofdstad Elsene, zoals de verzoekende partij ter terechtzitting ook aanhaalt. De Raad merkt hierbij op dat het transitcentrum Caricole, waar de verzoekende partij werd opgesloten, gelegen is te Steenokkerzeel, en zich zodoende niet binnen de politiezone Brussel Hoofdstad Elsene situeert. Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat de bijlage 13 *septies* slechts op 28 september 2013 om 12u30 door de verantwoordelijke van het transitcentrum Caricole werd ondertekend. Gelet op voormelde gegevens die blijken uit het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat niet met absolute zekerheid kan worden bepaald of de kennisgeving van de bestreden beslissing plaatsvond op een ogenblik dat de verzoekende partij zich reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Zodoende kan niet ervan uitgegaan worden dat de beroepstermijn van 15 dagen *in casu* van toepassing is, zodat de gewone beroepstermijn van 30 dagen dient te worden toegepast.

De bestreden beslissing werd ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 28 september 2013. Derhalve is 28 oktober 2013 de uiterste datum waarop de verzoekende partij een verzoekschrift tot nietigverklaring kon indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 28 oktober 2013 ingediende beroep tijdig is.

De opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid dient te worden verworpen.

Het onderdeel van het betoog ter terechtzitting van de verzoekende partij dat betrekking heeft op de grond van de zaak en zodoende niet op de al dan niet laattijdigheid van het beroep, doet niet ter zake, zodat hierop dan ook niet verder wordt ingegaan.

In het kader van een goede rechtsbedeling komt het gepast voor de debatten te heropenen en onderhavige zaak naar de algemene rol te verwijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De debatten worden heropend.

Artikel 2

De zaak wordt opnieuw verwezen naar de rol.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET